

QUẢ TIM BỤI

QUÝ THỂ

Cô vừa xuống xe, bước chân vào nhà, chưa kịp thay quần áo, đã vội gọi xuống bếp: “Mía ơi!”. Cô kêu đôi ba lần mới nghe tiếng ú ớ, giống như trẻ con tập nói. Giờ đó rảnh công việc, thằng Mía, nhân nhà sau không người, nó vào chuồng heo leo lên cỡi con heo nái. Con heo vừa được nó xách mấy gàu nước giếng tắm cho, mình mẩy ướt đẫm. Con heo nái giống Berkshire màu đen, lông dày như lông trâu, đẻ năm lứa, to nặng lắm, có hơn hai tạ. Giống heo này rất cao, bốn chân khoẻ. Khi rợn đực, nó đủ sức đứng cho con heo đực giống nhà lão Thiện nhảy lên, đứng cả buổi. Thằng Mía cỡi heo dạo quanh cái chuồng rộng, bốn phía gác mấy cây tre lớn.

Nó nghe tiếng kêu, giật mình, nhận ra cô Hai mới về, mừng lắm, lật đật chạy lên nhà trên. Mới bước chân vào nó đụng ngay một người đàn ông lạ. Người này cũng chăm chăm nhìn nó. Thấy cô, thằng Mía đưa bộ mặt đần độn ra cười, một nụ cười ngờ ngạc, không biểu lộ niềm vui mà đầy chất đau thương. Cô nói với người đàn ông đi chung: “Thằng Mía mà em vẫn thường kể chuyện cho anh nghe đó”. Người này à lên một tiếng rồi hỏi cô:

- Ai làm gì mà nó khóc?
- Nó cười đó chớ.
- Cười sao bộ mặt méo xẹo?
- Nó có tật từ hồi mới lọt lòng mẹ.

Cô Hai quay qua nói với thằng Mía:

- Ra vườn lấy câu liêm móc mấy chùm bồ kết, nấu nước cho cô gội đầu.

Cô vừa đi một chuyến dài. Gió bụi dọc đường làm cho tóc cô dơ. Lúc còn ngồi trên xe cô thấy bụi đường bay mù mịt. Ở những đoạn đường chưa trải nhựa gió thổi tốc lên từng đám bụi vàng. Lại thêm dân quê đem rơm rạ, lúa, sắn xắt lát ra phơi. Có nơi họ đặt cả máy ra đường quạt giê lúa. Xe chạy một lúc cô thấy chóng mặt. Cô không dám nhìn cảnh vật sát hai bên đường. Người ta bày đi xe muốn không say sóng phải nhìn xa. Cô nhìn về phía chân trời. Cô thấy mặt trời mới lên đỏ và trong như cái chao đèn trên bàn ngủ trong phòng cô. Mặt trời toả ánh vàng lên mặt dưới của một bãi mây lờn nhồn như đất cài ải.

Lúc xuống xe cô đưa ngón tay dài rất trắng và được chăm sóc kỹ càng, móng sơn màu nho tím, lấm tấm nhũ bạc vẽ lên mặt ngoài tấm kính cửa xe đầy bụi hình một quả tim. Cô thường không biết vẽ gì ngoài quả tim mà cô cho là đẹp và dễ vẽ. Mỗi lần thử bút cô cũng vẽ quả tim, hình ảnh cảm động tượng trưng cho ái tình. Giờ đây trên mặt kính hiện lên một quả tim méo mó bằng bụi. Đó chính là “*quả tim bụi*”. Cô nghĩ, như thế đủ biết người ngọm tóc tai mình bản thủ chừng nào. Cô lại tự trách mình đi đường xa không chịu mang theo cái khăn lụa in hình hoa hồng rất đẹp mà cô mua trong dịp đi chợ tết với anh Thụy quần tóc. Và cô tự nhủ, thôi tới nơi kêu thằng Mía hái bồ kết gội đầu ngay. Người ta nói bồ kết gội đầu tóc còn suôn hơn mấy thứ dầu gội bán ở thành phố. Lần này cô về quê với anh Thụy. Cô tin thế nào anh Thụy cũng giục cô dẫn đi thăm đồng. Cô sẽ đưa người yêu đến đứng gốc cây gạo. Mùa này thế nào hoa cũng nở đỏ ối cây. Hai người sẽ đứng lặng yên trong ngọn gió đồng mềm mại như lụa, ngắm hoàng hôn như lửa cháy ở trên mây, nghe tiếng huyền thuyên của bày sao sậu trên cây. Trong khung cảnh nên thơ ấy thế nào anh Thụy cũng hôn cô, trước tiên là mái tóc, sau lần xuống cổ, có thể anh ta còn tấn công xuống phần dưới. Cô sợ tóc không sạch, nếu đầu cô hôi cái mùi hăng hắc của thuốc uốn tóc thì còn tha thứ được, chỉ sợ mùi chua.

Nghe cô sai hái bồ kết, thằng Mía ú ớ một hồi. Thụy hỏi hấn nói gì? Cô cười, nói: “chịu, khó nghe quá, không làm thông ngôn cho anh được đâu. Với lại em đi xa nhà lâu cũng đã quên nghe cái thứ tiếng đặc biệt này” Thằng Mía thấy cô không hiểu, hấn ù té chạy xuống bếp xách lên một chùm bồ kết khô, đen thui cong queo. À hoá ra nó nói trong nhà đã có bồ kết. Cô cười nói: “Tốt lắm” Cô đưa tay ra nắm, chọt la lên: “Trời ơi dơ quá, mấy ngón tay tao dính đầy lọ nôi bồ hóng rồi. Lại đây tao bảo” Thằng Mía tới gần, cô đặt tay lên vai nó, nó tưởng cô làm gì, không ngờ cô xoay nó lại nhìn vạt áo của nó trước sau. Cô tìm chỗ sạch trên áo nó để chùi tay. Thằng Mía đứng yên. Lau tay xong cô quạt năm ngón tay lên mái tóc cứng như rễ tre

vàng hoe như râu bắp của nó, cô nói: “Áo xống dơ quá, chẳng có một chỗ sạch để lau tay, tóc cũng đầy mồ hôi ” Rồi cô nói:

- Đứng yên cho tao nhìn.

Cô nói với anh Thụy:

- Người nhà quê đói khát mà lớn nhanh quá. Mới có ba năm đã lớn sầm. Lần trước em về, hắn còn là đứa bé, tôi lại chui vào ngủ với chị vú Chanh, nửa đêm thức dậy còn sờ vú chị Chanh, có đêm đá dằm ướt cả quần chị ta...

Cô Hai kể chuyện này là cách đây ba năm, hồi thằng Mía mới mười hai mười ba tuổi. Sau này chị vú Chanh không dám cho thằng Mía ngủ chung nữa. Lần đó nửa đêm cả nhà nghe tiếng chị vú Chanh thét :“Thằng quỉ con...!” Rồi chị đập nó rơi xuống cái chõng tre. Nó chạy lên nhà trên ngồi khóc thút thít. Ông bà Cả thức dậy hỏi, nó không nói. Ông bà hỏi chị Chanh:“ Tai sao không cho nó nằm chung để nó lên nhà trên ngồi khóc ai ngủ được?” Chị Chanh nói:“ Nó to sầm sầm rồi chớ còn nhỏ nhoi gì nữa. Nửa đêm nó hiện quỉ... đòi...” Rồi chị ta lẩm bẩm nói một mình: Đã cho sờ rồi còn làm tới...

Cô Hai xoay người hẳn lại hỏi:“ Năm nay mày mấy tuổi? Có biết tuổi tác không ?” Nó nhe hai hàm răng nhọn và dài ra cười, cái cười méo xệ. Cô Hai biết nó chẳng có tuổi. Cô quay sang nói với Thụy:“ Chắc cũng mười lăm mười sáu gì đó phải không?” Thụy nói:“ Hơn chớ. Cái mặt già khản rồi “. Cô Hai bảo chưa tới đâu, người nhà quê sống khổ sở nên mau già. Thụy cười, anh ta cứ cười mãi. Cô Hai hỏi:“Cười chi?” Thụy nói, thằng này tướng ta như thằng đàn ông rồi, tôi lại nhét lên giường ngủ với một mục đàn bà, ai không tức cười ? Cô Hai cãi, nó còn con nít mà, với lại ở nhà quê đâu có nhiều giường nhiều phòng để cho ngủ riêng? Dưới bếp chỉ có một chiếc chõng tre, không cho nó ngủ chung với chị Chanh, ngủ đâu? Cô hỏi thằng Mía:

- Lâu nay có thường bắt trộm gà vịt của hàng xóm không?

Thằng Mía lắc đầu. Cô Hai nói với Thụy:

- Để tôi nay bảo nó bắt trộm gà nấu cháo. Vừa ăn vừa nghe thiên hạ chửi mới khoái!

Cô nhìn xuống chiếc quần cộc thằng Mía, hỏi:

- Cái gì lòng thòng trong đó?

Nó ú ớ, cô không hiểu, cô đưa tay nắn. Cô hỏi:“ Chớ mày lặn hòn đá làm gì? Cô nói với Thụy:“ Chắc nó lặn hòn đá để chọi chim. Thằng này có tật, có tài, nó ném đá giỏi lắm”

Cô buông tay, thằng Mía chạy ra vườn hái bồ kết. Cây sào ngắn quá với lên không tới. Thằng Mía lấy hòn đá trong túi quần ra ném, nó ném trúng đích lắm, ngay cái đầu tiên đã làm rơi một chùm bồ kết lớn. Nó nhặt đá ném

thêm cái nữa, lại một chùm khác rơi.

Cô nói thằng Mía có tài ném đá. Với một hòn đá, hấn ngồi bờ ao có thể ném vỡ đầu con cá lóc trôi lên đớp bóng. Nó còn có thể nhặt mảnh sành ném theo kiểu thia lia. Miếng sành nhảy trên mình những con sóng gợn lăn tăn trên mặt ao bay tới hót dứt tiện cái cộng trên đầu có đoá hoa sen. Và cũng chỉ cần một hòn cuội hấn có thể ghim con chuột đồng xuống ruộng bùn. Lúc trước, mỗi khi cô đi chơi thường bị bọn con trai chòng ghẹo, có thằng Mía theo hộ vệ, nó dùng đá xua tan bọn trai làng. Thằng Mía đem bèo kết vào, cô sai nó xuống bếp nấu nước. Thằng này chỉ có một ao ước là năm nào hè đến cô cũng về nhà chơi cho nó hầu hạ. Nó mong được cô sai bảo. Lần này cô mang về mấy quyển sách dạy cách chăm sóc sắc đẹp, trong ấy có một chương nói về cách sử dụng những hoa quả trong thiên nhiên để dưỡng da. Sách nói nước dứa xiêm có chất kiềm làm sạch và săn da mặt. Cô bảo thằng Mía hái dứa. Quả dứa to lớn, cuống rất chắc, không thể dùng đá ném rơi được. Nó cỡi áo treo lên. Kiến vàng bu tới cắn. Nó đập rơi mấy quả rồi hồi hả trèo xuống, chặt dứa lấy nước đem vào cho cô.

Rửa mặt bằng nước dứa xong, cô lấy khăn nhúng trong thau nước dứa lau mặt, lau xong cô vắt khăn sai nó đi đổ. Thằng Mía bê thau nước dứa đã đục tới nhà ngang, ngó trước ngó sau không thấy ai, nó đưa thau nước lên ngồi, ném thử rồi uống ngon lành. Nó nghe nước dứa phảng phất hơi hướm cô Hai, giống như đã có lần nó hít cái lược cô Hai chải tóc cũng cái mùi quỳên rũ ấy.

Nhà ông bà Cả trồng nhiều tường vi, đây là giống tường vi tỉ muội, hoa màu hồng phấn, nở thành chùm, hoa không hương và cũng chóng tàn. Chiều hôm đó nắng đã tắt, ngoài sân đã âm u. Những bông hoa tường vi chìm trong màu khói nhàn nhạt. Giờ đó những con chim ruồi nhỏ và giống như con ong bay tới hút nhụy hoa. Cô chỉ cho thằng Mía thấy và nói đó là chim, không phải ong hay bướm như người ta tưởng. Loài chim này có thể bay đứng một chỗ đưa cái mỏ cong và dài vào sâu trong lòng hoa hút nhụy. Cô Hai cúi xuống đưa cái mũi nhọn kề đoá hoa, cô bảo không thơm, sau đó cô hé đôi môi tô son đỏ ối lên những cánh hoa màu hồng rất nhạt. Một vài cánh hồng rung động lia cành. Cô than, mỏng manh quá, mới chạm nhẹ đã lia cành. Cô Hai để thằng Mía đứng lại một mình. Cô vào nhà với anh Thụy. Mía bắt chước cô, hấn cũng cúi xuống đoá hoa. Nó đánh hơi thử còn cái mùi cặp môi son đỏ như tiết gà của cô vương vấn trên bông hoa hay không? Tự nhiên nó thấy muốn ăn, muốn cắn. Thằng Mía ngậm cả bông hoa vào miệng, nó nhai, giống như con dê đục nhà Sáu Ki ăn hoa rau muống. Lần ấy đứng trong nhà cô thấy thằng Mía cúi xuống đứng đoá hoa cô vừa hôn. Cô không hiểu nó muốn gì? Cô hỏi Thụy, anh ta nói: “Thi sĩ tìm vần thơ!” Cô Hai gọi lớn:

- Mía ơi ra đây đem quần áo vào cho cô.

Mỗi ngày thằng con trai này phải giặt cho cô một thau quần áo đầy, quần áo mặc trong mặc ngoài, đồ lót đủ màu đủ kiểu. Hắn ra đây phơi quần áo ôm vô một đống. Thằng Mía vừa đi vừa ngửi cái mùi áo quần đàn bà phơi khô trong nắng, hẳn bước những bước chân mộng du chơi vui. Mỗi lần đi ngang qua chỗ cô móc quần áo, thằng bé này cũng dang tay ra ôm tất cả vào lòng, vùi cái đầu với mớ tóc rể tre hít một hơi mùi người ngây ngất...

Quyển sách cô mang về, nói sữa tươi là một thứ kem dưỡng da tuyệt hảo. Cô kêu chị Chanh lên hỏi. Nhà có sữa không? Chị này nói trong nhà chỉ có sữa bò lon, cô đặc có đường. Cô nói không dùng được, phải là sữa bò tươi. Chị Chanh nói cô sai thằng Mía kiểm cho, thứ gì nó kiểm cũng được. Mía biết nhà Sáu Ki có con bò cái mới đẻ con bê lang hôi tháng trước. Đêm đó nó lén vào chuồng bò vắt trộm sữa. Trời tối quá, nó tưởng con bò đực là bò cái, nó ngồi phía sau vén đuôi bò lên, cho tay vào bóp thực mạnh. Con bò đực nửa đêm bị quấy phá tổng ra sau một cú đá như trời giáng. Thằng Mía bị thương nặng lắm ôm mặt chạy về. Cô hỏi sữa đâu, nó ú ớ không nói được. Cô thấy miệng nó chảy máu, trong nhà không có bông băng, cô tháo tạm chiếc quai nón của cô ra băng cho nó. Nó thấy thơm tho dễ chịu vô cùng.

Cô cũng thường xuống bếp nấu nướng đãi anh Thụy, Mía đứng một bên cho cô sai bảo. Cô bày cái gì ra đĩa có nó dọn. Có lần cô sai nó giã ớt, ớt văng vào mắt, nó cay quá ngồi khóc, cô nói, lại đây tao chữa cho. Cô lấy mái tóc của mình lau cho thằng con trai. Tóc cô vừa chạm nó đã thấy rung động tới xương tuỷ, bao nhiêu cảm giác khó chịu tan đi cả. Hẳn cũng có cơ hội chữa bệnh cho cô Hai. Có lần cô xắt dưa hấu bị đứt tay. Trong nhà chẳng có bông băng, máu ra nhiều lắm, không cầm lại được, cô sai nó đi tìm ổ nhện nhưng không có. Nó há miệng ra làm dấu, cô hiểu ý nó. Ở nhà quê có cách cầm máu, cứ đưa ngón tay bị thương vào miệng ngậm lại, máu ngưng chảy ngay. Cô đưa tay cho thằng Mía ngậm. Nó cố không làm cô đau. Nó ngậm ngón tay cô bú nhẹ nhẹ. Một lúc sau máu không còn chảy nữa, cô rút ra, nó ngậm cứng. Thằng Mía lắng nghe mùi thơm dưa hấu, mùi thơm bàn tay cô, mùi mần mẩn, ngòn ngọt, tanh tanh của máu đàn bà, lạ lắm, không lẫn vào đâu được. Trong miệng nó tràn ngập một cảm giác rờn rợn. Cô bảo nhả ra, nó nuốt ực xuống bụng, miệng nở nụ cười hoang dã.

Tối lại cô ngủ trong phòng riêng. Phòng có cửa sổ. Mía lấy chổi quét đất bụi bên ngoài cửa sổ nằm. Phòng cô không có cửa. Đêm nào chờ ông bà Cả đi ngủ, anh Thụy mò vào. Mía nằm bên ngoài mở đôi mắt tháo láo nhìn lên mặt trăng giữa tháng rất to bị mấy tàu lá dừa đong đưa qua lại trông như tóc quỉ, cùng tiếng cười rúc rích bên trong vọng ra.

Lúc mới về cô nói ở lại nhà quê một tháng, nhưng mới một tuần cô nói buồn, đòi về. Ngày lên đường cô xách chiếc túi du lịch nhỏ gọn. Anh

Thụy đi tay không. Cô mang theo nhiều sản vật thôn dã về làm quà cho bạn bè. Chị Chanh và Mía khiêng cái bao tải rất nặng chứa bầu bí khoai sắn. Ra tới bến, hai người còn phải đỡ cái bao nặng lên xe. Xong chị Chanh kiếm chỗ ngồi nghỉ nơi xa. Mía cứ lẩn quẩn quanh cô. Nó không tắt nụ cười đầy chất ngây dại. Còn cô đưa mắt nhìn những người nhà quê, cô chỉ cho Thụy, họ chế riếu điều gì đó, cả hai cùng cười. Mía chẳng hiểu gì cả cũng cười theo. Xe chạy rồi, chị Chanh đội nón lên, nói với Mía:

- Về đi, đi hết rồi, mày còn đứng đó làm chi, bộ tiếc lắm hả?

Nó vẫn không động đậy. Chị Chanh không đợi nó nữa, bỏ đi. Trên đường, chị ta lầm bầm: Rảnh nợ khoẻ thân, khách khứa đi hết cả rồi. Về nhà có mấy ngày mà bày đặt ra đủ thứ chuyện. Chân ướt chân ráo mới bước vô nhà đã đòi gội đầu chum kết, rửa mặt bằng nước dừa. Nước dừa xiêm ngọt như đường phèn, người ta thèm bắt chết không có mà uống lại đem đi rửa mặt, phí của trời. Còn đòi thằng nhỏ đi vắt trộm sữa bò bị bò đá gần chết. Đúng là sống kiêu bà hoàng. Mới xuống bếp đã bị đứt tay. Bạn bè gì mà ôm ấp hôn hít nhau giữa ban ngày ban mặt? Khuya lại thằng cha kia nhà trên mò xuống ôm nhau ngủ trưa trật không chịu dậy. Bày đặt cho thằng con nít đã hiện qui thêm hư...

Mía tần ngần chưa chịu về. Đối với nó thì hình bóng hơi hướng cô vẫn còn lẩn khuất đâu đây. Bến xe trông ra cánh đồng. Giữa mùa thu lúa đã gặt từ lâu. Đất chưa cày ải, nẻ chân chim. Một vài nhánh lúa để muôn phát phơ như cỏ gà. Cánh đồng khô khan, trống trải, rộng ra và cong đi. Mía nhập tâm tiếng nói của cô. Nó nghe như nghe văng vẳng tiếng cô gọi “Mía ơi!” Nó ngơ ngác đứng lên, vùng chạy. Nó chạy như người mất hồn. Dưới chân nó con đường trải dầu phơi trong nắng cả ngày mêm đi, bốc hơi hừng hực. Đang chạy nó dừng lại, nhận ra tất cả chỉ là hoang tưởng. Nó mệt quá, đuối sức, há miệng ra thở như con cá lóc trong ao nhỏ bị lũ trẻ chần trâu xúm lại khuấy bùn lên cho đục, dạt vô bờ thở ngam ngáp. Thở xong nó thấy buồn. Buồn còn khó chịu hơn là mệt.

Nó nhìn về phía chân trời. Rơm rạ vàng úa héo hon cả cảnh trời chiều. Luỹ tre làng như vệt sóng xanh gợn lên ở xa. Dải núi Cô Tiên mềm mại uốn lượn nhấp nhô như người đàn bà trần truồng nằm. Luỹ tre làng là bãi cỏ xanh dưới lưng nàng tiên đá. Trên ngực nàng tiên đá có một đám mây hồng vĩ đại, gốc mây đỏ như máu, ngọn mây trắng như sữa. Mây nhú lên như mụn mưng rồi đổ gập xuống tan ra chảy vào chỗ trũng nơi bụng dưới, cạnh đùi nàng tiên đá.

Thằng Mía thấy khát, khát vô cùng. Nó ngợp thở trong sự bóng rát. Nỗi khát khao này chỉ có ngón tay cô mới làm dịu được. Nó đưa ngón trở bàn tay trái của mình vào miệng cắn một cái thực mạnh. Hàm răng cửa sắc như răng chuột cắn vào da thịt. Nó cảm thấy giữa những chiếc răng, trên

lưỡi, nơi vòm miệng đầy vị mặn và mùi máu tanh. Nó đau đớn và khoái cảm ghê gớm. Nó bú chùn chụt như đứa bé.

Ngồi trên xe, trong vòng tay người tình, cô thấy ngón tay trở trên bàn tay trái bỗng nhói đau như lần cắt dưa hấu bị đứt tay. Cô kinh ngạc chẳng hiểu tại sao vết thương đã lành từ lâu tự nhiên lại đau đớn. Cô đưa tay lên xem. Trời ơi ! Ngón tay đầm đìa máu !!!